

[Lenger]

Mine principper, min etik og min moral tilsiger mig altså at gå imod, at politiet sælger våben. Det har for mig at se en psykologisk dårlig virkning, at man gør det. Så kan man nok så meget sige, at politiets våbensalg udelukkende går til personer, der i forvejen har ret til at besidde de våben. Problemet er jo, at vi ikke har nogen som helst garanti for, at de våben bliver dér, hvor de rettelig burde være ifølge reglerne.

Der er i hovedsagen to måder, våbnene kan komme videre på fra den, der har ret til at besidde dem, til nogle andre, der ikke har ret til at besidde dem. Den ene situation er tyveri; der foregår masser af tyverier af våben. Den anden situation er, at de går videre til efterladte i forbindelse med dødsfald, uden at man nødvendigvis i første omgang er opmærksom på, at man ikke selv har ret til at besidde dem, eller også lader man bare som ingenting. Så vi har ingen garanti, selv om det nok så meget er godkendte personer, der får våbnene.

Dermed har vi altså denne uheldige psykologiske virkning, som jeg også mener virker ind på muligheden for at få folk til at medvirke i frit lejde-aktioner. Man kan nok så meget sige, at det ikke er de våben, der kommer ind ved frit lejde-aktionerne, der videresælges, det er kun dem, der beslaglægges. Men psykologisk set tror jeg ikke, der er mange mennesker, der er i stand til at skelne, og der er for så vidt heller ikke nogen grund til at skelne.

Jeg synes tværtimod, det virker ulogisk, som også hr. Leif Hermann sagde, at våben, der er kommet i politiets besiddelse ved frit lejde-aktioner, ikke ryger tilbage i omsætningen, mens våben fra beslaglæggelser i et vist omfang ryger ud igen. Det kan jeg ikke se der er nogen logik i at mån skelner imellem. Tværtimod opfatter jeg det sådan, at det viser, at man selv føler sig lidt på gyngende grund, hvad angår dette våbensalg, når man siger, at våbnene fra frit lejde-aktionerne ikke skal ud igen, for der er uden tvivl også nogle våben imellem, som sagtens kunne indbringe et vist provenu.

Vi mener generelt, at våbenmængden i samfundet bør begrænses. Jeg er enig med hr. Helge Adam Møller i, at det ikke er våben, der begår forbrydelser, det er mennesker, der begår forbrydelser. Men våbnene kan altså forværre forbrydelser. Vi kan alle

sammen komme i affekt, måske kun en kortvarig affekt, men der er masser af eksempler på, at hvis der er våben i nærheden, kan denne affekt få langt alvorligere konsekvenser, end den ellers ville have fået. De fleste drab i Danmark er faktisk affektdrab, dvs. drab, der begås, uden at der egentlig var nogen hensigt om at dræbe.

Jeg er glad for, at forslaget har fået en vis tilslutning, og jeg er glad for, at de, der afviste forslaget, i det mindste vil være med til at diskutere tingene videre, og så må vi se, hvad der kommer ud af det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 226:

Forslag til lov om ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus. (Ændring af gymnasiets struktur).

(Fremsat 19/3 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Korneliusen (S):

Formelt er det, folketinget tager stilling til her i dag, undervisningsministerens forslag til ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus, og hvis vores tillid til ministeren var ubegrænset, var der vel ikke de store problemer i at give de beføjelser, ministeren beder om at få i lovens § 4, stk. 2. Disse beføjelser giver i realiteten ministeren mulighed for at indrette gymnasiet, som han vil.

Men vi har ikke denne ubegrænsede tillid til undervisningsministeren – endnu mindre nu, da vi langt om længe er blevet indviet i